

Σ. Πήλικας, 1851, καθηγητής τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου, Π. Ἀργυρόπουλος, 1852, καθηγητής τῆς Νομικῆς, Ν. Κωστής, 1853, καθηγητής τῆς Ἱατρικῆς, Κ. Κοντογόννης, 1854, καθηγητής τῆς Θεολογίας, Ἰωάννης Ὀλύμπιος, 1855, καθηγητής τῆς Χειρουργικῆς, Κ. Ἀσώπιος, 1856, καθηγητής τῆς Φιλολογίας, Φ. Ἰωάννου, 1857, καθηγητής τῆς Φιλοσοφίας, Δ. Στρούμπος, 1858, καθηγητής τῆς Φυσικῆς, Β. Οἰκονομίδης, 1859, καθηγητής τῆς Νομικῆς, Α. Πάλλης, 1860, καθηγητής τῆς Ἱατρικῆς, Κ. Ἀσώπιος, 1861, καθηγητής τῆς Φιλολογίας, Π. Παππαρηγόπουλος, 1862, καθηγητής τῆς Νομικῆς, Κ. Φρεαρίτης, 1863, καθηγητής τῆς Νομικῆς, Ἡρ. Μητσόπουλος, 1864, καθηγητής τῆς Ζωολογίας, Μ. Βενιζέλος, 1865, καθηγητής τῆς Μαιευτικῆς, Ἀλέξ. Ρ. Ῥαγκαβῆς, 1866, καθηγητής τῆς Ἀρχαιολογίας (περὶ τὰ μέσα τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους διωρίσθη πρεσβευτής, καὶ ἀνέλαβε τὰ τῆς πρυτανείας ὁ ἀντιπρύτανης Μ. Βενιζέλος), Θ. Ὀρφανίδης, 1867, καθηγητής τῆς Βοτανικῆς, Γ. Ῥάλλης, 1868, καθηγητής τῆς Νομικῆς, Π. Καλλιγᾶς, 1869, καθηγητής τῆς Νομικῆς, Κ. Βουδάκης, 1870, καθηγητής τῆς Φυσιολογίας, Εὐθ. Καστόρης, 1871, καθηγητής τῆς Λατινικῆς Φιλολογίας, Κ. Παππαρηγόπουλος, 1872, καθηγητής τῆς Ἱστορίας, Γ. Μακκῆς, 1873, καθηγητής τῆς Ἱατρικῆς, Π. Ῥομπότης, 1874, καθηγητής τῆς Θεολογίας. (Ἀπεβίωσε κατὰ τὰ μέσα τῆς πρυτανείας του). Ἐμ. Κόκκινος, 1875, καθηγητής τῆς Νομικῆς, Ἰω. Παπαδάκης, 1876, καθηγητής τῆς Ἀστρονομίας. (Ἀπεβίωσε κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς πρυτανείας του). Ἀνδρ. Ἀναγνωστάκης, 1877, καθηγητής τῆς Ἱατρικῆς, Ν. Μ. Δαμαλάς, 1878, καθηγητής τῆς Θεολογίας, Θ. Ἀρεταῖος, 1879, καθηγητής τῆς Ἱατρικῆς, Β. Λάκων, 1880, καθηγητής τῶν Μαθηματικῶν, Ν. Δαμασκηνός, 1881, καθηγητής τῆς Νομικῆς, Π. Γ. Κυριακός, 1882, καθηγητής τῆς Ἱατρικῆς, Μ. Βενιζέλος, 1883, καθηγητής τῆς Μαιευτικῆς, Κ. Ν. Κωστής, 1884, καθηγητής τῆς Νομικῆς, Κ. Π. Δηλιγιάννης 1885, κα-

θηγητής τῆς Ἱατρικῆς, Γεώργιος Καραμῆτσας 1886, καθηγητής τῆς Ἀστυκλινικῆς καὶ τῆς εἰδικῆς νοσολογίας.

Ἀθῆναις Ἰανουάριος 1887.

ΕΣΣΗΝ.

ΤΟ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙ.

Πόσο καλὸ 'ναὶ τὸ δενδρί που σ' ἐρημιὰ φουντώνει
Κι' ἰσκιὰδὰ μὲ τὰ φύλλα του τὸ καλοκαίρ' ἀπλώνει
"Ὅποιος διαβάτης ἀπὸ 'καὶ περάσει θ' ἀκουσθήσῃ
Καὶ ἀπὸ κάτω στὸ δενδρί τὰ μάτια του θὰ κλείσῃ
Θάχῃ γλυκὸ νανούρισμα χίλιων πουλιῶν τραγοῦδι
Θὰ τοῦ χάριση εὐωδίᾳ κάθε λογῆς λουλουδι
Τὴν κεφαλὴ του μαλακὸ ἀγέρι θὰ φιλήσῃ. . . .
Μὰ ποῦς μπορεῖ νὰ κοιμηθῇ σιμὰ στὸ κυπαρίσσι;
Πάνω σὲ κρύα μνήματα λυπητερὰ φουντώνει
Θανάτου μύνημα πικρὸ, σκληρὰ μᾶς φανερώνει
Πῶς θάλθῃ ὥρα καὶ στιγμή τοῦ ἡ ζωῇ θι σβύσῃ
Καὶ θὰ φουντώσῃ ἀπάνω μας αὐτὸ τὸ κυπαρίσσι!
Γιατὶ νὰ εἶσαι συντροφιά κάθε νεκροῦ καὶ μένο
Δενδρί; σὸ στέκεσαι 'ψηλὸ, 'ψηλὸ καμαρωμένο
Ζωὴ καὶ νιάτα μαρτυρεῖ τὸ τόσο σου καμάρι,
τέτοιο λεβέντη σύντροφος ὁ τάφος μος νὰ πάρῃ;
Νὰ ἀκουσθοῦν ἡ βίξαις σου 'στὰ κόκκαλα τὰ κρύα
νάχῃς κλειστὰ τὰ νεύματα σου εἰς τὰ νεκροταφεῖα;
'εἰς κυπαρίσσι μου ἐγὼ, ἐγὼ σὺν ἀποθάνω
δὲν θέλω εἰς τὴν τάφον μου νὰ στέκει' ἀπὸ πάνω.
Καὶ θὰ ζηλεύω νὰ θωρῶ 'ψηλὰ νὰ καμαρώνῃ
τέτοιο δενδρί, καὶ χαμηλὰ νὰν' ἡ 'δική μου σκοτῇ.
'Ετιὰ μονάχα, ἤθελα, νὰ σκόδῃ μὲ τ' ἀγέρι
'λίγη δροσὰ 'στὸ μνήμα μου τὸ σκοτεινὸ νὰ φέρῃ

ΚΥΚΝΟΣ.

Περιπέτεια διδασκάλου ἢ τὰ ἦθη τῶν κατοίκων τῆς Θεσσαλίας.

Μηνὶ Σεπτεμβρίῳ τοῦ 1885 ἀνῆλθον εἰς τὴν κωμόπολιν Μ. εἰς τὴν πρὸ μικροῦ εἶχον διορισθῇ διδασκαλός. Περὶ τῶν κατοίκων τῆς κώμης ταύτης ἔτρεφον τὰς λαμπροτέρας ἐιδέας πρότερον, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἀνέγνων τοὺς ἄθλους αὐτῆς ἐν τῷ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνι, ὃν διεξήγαγον πρὸς ἀπίσπισιν τυραννικοῦ ζυ-

Ἀγαθὴ τύχη! Εἰμαι πρόσκεκλήμενος ὑπὸ τῆς ὑποκομῆσης Δός, ἡ ὁποία ἐκάλεσεν εἰς δεῖπνον ταύτην τὴν ἐσπέραν ὅλους τοὺς εὐφουλόγους τῆς ἐποχῆς μας· ἀλλ' ἐγὼ θὰ μείνω πλησίον σου. Ὅθ' ὁμιλήσωμεν περὶ τοῦ παιγνιδίου τοῦ ὁποῖον τόσον ἀτυχῇ ἐκβασιν διὰ σέ ἐσχέ, καὶ θὰ πῶμεν ὅπως πρέπει.

Ὡραιότατα· καὶ κατὰ τὰ ἐπιδόρπια θὰ συνταξώμεν ὁμοῦ τὴν ἀπάντησιν εἰς τὰς ἐπιτιμήσεις τοῦ γέροντος πενθεροῦ μου.

Λαμπρὰ τὸ ἐσκέφθης! Εἰμαι πάντοτε πλήρης πνεύματος κατὰ τὸ τέλος τοῦ φαγητοῦ.

Ὁ κ. δὲ Κυζ ἀπέπεμψε τοὺς ἵππους καὶ τοὺς ὑπηρέτας του. Ἐπειτα οἱ δύο φίλοι ἔλαβον ἐν ἀνέσει τὰς θέσεις των, καὶ τὰ φαγητὰ ἐντὸς ὀλίγου παρετέθησαν. Τὸ ὑπόγειον τοῦ κόμητος δὲ Κρεκύ ἦτο ἐφωδιασμένον με τοὺς καλλιτέρους οἶνους· ὁ πενθερὸς του ἦτο κάτοχος περιφήμων ἀμπέλων· συνείθιζε δὲ νὰ διδῇ κατ' ἑτοῦς μέρος τῶν οἶνων του καὶ εἰς τὸν κόμητα δὲ Κρεκύ. Ὁ οἶνος τῆς Βουργουνδίας, συνείθιζεν ὁ κ. Λεδιγιέρ νὰ λέγῃ, εἶνε κατὰλληλος δι' ὅλας τὰς ἡλικίας, καὶ ἐὰν ὁ γαμβρὸς μου εἰς τὰ γηρατεῖα του ἔχῃ τὴν μὲν τὴν ὀλίγον ἐρυθρὰν, θὰ μοὶ ὁμοιάζῃ διὰ τὸν λόγον τοῦτον, αἱ ἐκ τῆς ὑπερμέτρου χρήσεως τοῦ οἶνου προερχόμεναι παρεκτροπαὶ τοῦ κόμητος προυξένουν τῷ ἀγαθῷ γέροντι γέλωτα μᾶλλον, ἐνῶ αἱ ἐν τῷ παιγνιδίῳ ἀπώλειαι μεγάλως δυσηρεστούν αὐτόν. Ὁ Κρεκύ καὶ ὁ ἱππότης δὲ Κυζ ἔχοντες ἡλικίαν μεταξὺ 25 καὶ 30 ἐτῶν ἔχαιρον τὴν φήμην λίαν εὐθύμων συμποτῶν. Αἱ φιάλαι διεδέχοντο ἀλλήλας μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος. Οὕτω μετὰ συνδιάλεξιν ἐπὶ ὥραν δι-
αρκέσασαν, ἠναγκάσθησαν νὰ ζητήσωσι τὴν εἰσπνοὴν καθαροῦ ἀέρος. Ὁ ἱππότης ἵνα ἀποδιώξῃ ἀπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ φίλου του καὶ τὸ ἐλάχιστον νέφος μελαγχολίας ἔπινεν ὑπερμέτρως, χωρὶς νὰ παρατηρῇ ὅτι ὁ οἶνος τοῦ κ. Λεδιγιέρ ἀνέβαζε μετὰ μεγίστης ταχύτητος τὸ αἷμα εἰς τὴν κεφαλὴν καθ' ὅσον τὸ δεῖπνον προυχρεῖ, ἡ διάθεσις τῶν δύο φίλων παραδόξως μετεβαλλετο. Μὲ κάθε νέον ποτήριον ὁ Κρεκύ ἀπέβαλλε τὴν προτέραν με-

λαγχολίαν καὶ ἐγίνετο λίαν εὐθυμος, ἐνῶ ὁ κ. δὲ Κυζ, παρὰ τὸ σύνθηες ἔχανε τὴν εὐθυμίαν αὐτοῦ καὶ ἐγίνετο σοβαρὸς. Ἔθετε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἐλάμβανεν ὕφος αὐστηρότατον. Ἰππότα, ἔλεγεν ὁ Κρεκύ γελῶν, δὲν εἶσαι καλὰ. Ἐὰν ὁ ἀποθανὼν βασιλεὺς σέ ἐβλεπε, θὰ ὠρκίζετο ὅτι ἔχεις ἀκριβῶς τὸ λυπημένον πρόσωπον τοῦ θεοῦ σου Μιγιέν τῇ ἐπομένῃ τῆς περὶ τὸ Cury μάχης. Διὰ νὰ ἐπανεέλθῃς εἰς τὴν προτέραν εὐθυμίαν σου καλὸν θὰ ἦτο νὰ εἴπῃς ἐν ᾠσμάτιον.

Κρεκύ, φίλε μου, μοὶ ἤλθεν εἰς τὴν μνήμην μου εἰς λόγος, τὸν ὁποῖον εἶπεν ὁ κ. δὲ Ῥοχὰν σήμερον τὴν πρωΐαν, καὶ ὁ ὁποῖος φαίνεται προσβλητικώτατος.

Ποία ἰδέα! Δὲν θὰ ἤκουσες καλῶς ἢ δὲν θὰ ἐνόησες καλῶς. Ὅχι μὰ τὸν Θεόν! Ἰδοὺ πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα· ὁ κ. δὲ Ῥοχὰν εὐρίσκετο εἰς δύο βημάτων ἀπόστασιν ἀπ' ἐμοῦ, ἐνῶ ἐγὼ ἔχαιρέτιζον τὴν μητέρα βασιλίссαν, καὶ ὠμίλει εἰς τοὺς γείτονας του περὶ τῆς βαθμίδος μιᾶς ἀμάξης· λοιπὸν γνωρίζω ὅτι μωρῶς με κατηγόρησαν τινὲς ὅτι προδοτικῶς φερόμενος ἐφόνευσα τὸν μαρκήσιον δε Λουξ ἐπὶ τῆς βαθμίδος τοῦ ὀχήματός του, ἐνῶ κατέβαινε ἀπ' αὐτὸ διὰ νὰ μονομαχήσῃ με ἐμέ. Εἶνε ψεῦδος ἄξιμον· δὲν εἰμαι ἐγὼ δολοφόνος!

Περίεργος ὁ Κρεκύ ἤρξατο νὰ γελᾷ θερμῶς· εἰσθε κόμης τῷ ἀπήνητσε, λοιπὸν ὁ κ. δὲ Ῥοχὰν δὲν δύναται νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τῆς βαθμίδος μιᾶς ἀμάξης χωρὶς νὰ ἐννοῇ σὰς;

Ὅχι βέβαια! Δὲν θέλω νὰ προφέρωσι τὴν λέξιν ταύτην! Τὸν πρῶτον ὅστις θὰ πράξῃ τοῦτο θὰ τὸν φονεύσω ἀμέσως, ὅπου καὶ ἐὰν εὐρεθῇ, διὰ νὰ τοῦ ἀποδείξω ὅτι μάχομαι ὡς εὐγενὴς καὶ νομιμόφρων. Ἀλλ' εἰς τὸν διάβολον αἱ βαθμίδες τῶν ἀμαξῶν· θὰ τὰ θραύσω ὅλα ὅπως θραύω αὐτὸ τὸ ποτήριον· με προσέβαλε, καὶ ἐγὼ θὰ τοῦ ἐμπήσω εἰς τὸν λαιμὸν τὸ μαχαῖρι αὐτό. Οὕτως ὁμιλῶν ὁ κ. δὲ Κυζ ἐβάδιζεν ἄνω καὶ κάτω με μεγάλα βήματα, ἔχων τὸ πρόσωπον λίαν ἐρυθρόν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπειλοῦντας νὰ ἐξέλ-

θωσι τῶν κογχῶν των. Ὁ Κρεκύ δὲν ἠδύνατο νὰ κρατηθῇ ἀπὸ τὸν γέλωτα.

Ἀντὶ νὰ γελάς, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ ἱππότης, θὰ ἔπραττες καλλίτερον νὰ λάβῃς τὸ ξίφος σου διὰ νὰ ἔλθῃς νὰ μοὶ χρησιμεύσῃς ὡς μάρτυς.

Ἔχασες τὸ λογικόν σου, ἱππότη· ἡ φήμη τοῦ γενναίου Κυζ ἵσταται πολὺ ὑψηλά. Κάθῃσαι, καὶ μὴ σκέπτεσαι πλέον τὴν βαθμίδα ταύτην.

Δὲν θὰ κλείσω τοὺς ὀφθαλμούς ὅλην τὴν νύκτα, ἐάν δὲν διασαφηνίσω αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ταύτην τὴν ἐσπέραν. Ἐμπρός! ἀφοῦ ἀρνείσαι νὰ μοὶ προσφέρῃς τὰς ὑπηρεσίας σου, θὰ ὑπάγω μόνος μου νὰ εὔρω τὸν ἀντίπαλόν μου.

Ὁ κ. δὲ Κυζ ἔλαβε κλονούμενος τὰ ὅπλα του καὶ τὸν πῖλον του, καὶ κατέβη εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ μεγάρου, ὅπου ὁ Κρεκύ μετ' ὀλίγον τὸν κατέφθασε. Λεπτὴ καὶ διαπεραστικὴ βροχὴ ἐπιπτεν ἐξ ἄνευ θορύβου· ὁ ἀὴρ ἦτο ψυχρὸς, ἡ δὲ νύξ σκυθρωπὴ ἐν τούτοις ὁ ἱππότης μὲ τὸ πείσμα ἐκείνο τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς μέθης, ἐνέμενε πιστὸς εἰς τὴν ἀπόφασίν του. Ὁ Κρεκύ βλέπων ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ἀναχαιτίσῃ, διέταξε νὰ τῷ ζευξωσιν ἵππον, καὶ τῷ ἔθηκεν ἐπὶ τῶν ὤμων μαυδύαν.

Σοὶ δανεῖζω μίαν καλλίστην ἵππον, ἱππότη· νὰ τὴν καλομεταχειρισθῇς ὀλίγον· νὰ τὴν καλῇς διὰ τοῦ ὀνόματός της διὰ νὰ σὲ μεταχειρισθῇ καὶ αὐτὴ ὡς φίλον. Ὀνομάζεται Καπριτσιόζα. Μὴ σφίγγεις πολὺ τὸν χαλινόν, καὶ μὴ τὴν βασανίζῃς, αὐτὴ δὲν χρειάζεται κέντημα. Ἡ ἵππος αὕτη εἶνε ἐγγονὴ τοῦ περιβοήτου μαύρου ἵππου, ὃν ἵππενεν ὁ πενθερός μου, ὁ στρατάρχης.

Μὴν ἔχεις κἀνένα φόβον, εἶπεν ὁ κ. δὲ Κυζ, μὲ νομίζεις μωρὸν παιδίον; Θὰ σοὶ τὴν στείλω αὐρίον εἰς τὰς ὀκτὼ ἀκριθῶς.

Πήγαινε χωρὶς βίαν· ἡ λιθόστρωτος ὁδὸς θὰ εἶνε βεβαίως λιαν ὀλισθηρά, καὶ ἤδη εἶνε ἡ ὥρα προκεχωρημένη· πρόσδεσον τὸν μαυδύαν τοῦτον εἰς τὸ περιλαίμιόν σου διὰ νὰ μὴ τὸν χάσῃς. Τὰ πτερὰ τοῦ πῖλου σου θὰ τὰ καταστρέψῃ ἡ βροχὴ. Λάβε τὸν πῖλον

μου, τὸν δὲ ἰδικόν σου ἄφῃσέ τον ἐδῶ καὶ αὐρίον θὰ τὸν ἐγχειρίσω εἰς τὸν ὑπηρετὴν τὸν ὁποῖον θὰ μοὶ στείλῃς.

Τὸ κιγκλιδωτὸν περίφραγμα εἶνε ἀνοικτόν. Καλὴν νύκτα ἱππότη. Καὶ πιστεύσον μοι τὸ καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ ὑπάγῃς νὰ κατακληθῇς.

Καλὴν νύκτα, κόμμη, καλὴν νύκτα.

Ὁ κ. δὲ Κυζ ἐκέντισε διὰ τοῦ πτερνιστήρος τὴν ἵππον, καὶ ἐγένετο ἄφαντος τριποδίζων διὰ τῆς μικρᾶς ὁδοῦ.

Ἔνεκα τοῦ μεγάλου ψύχους ὅπερ ἐπεκράτει ἐξω, πᾶσα ἡ ἐπενέργεια τοῦ οἴνου συνεκentrώθη ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ καὶ τῷ κρανίῳ, ὁ δὲ ἱππότης ἠσθάνθη τὴν κεφαλὴν του ἐντελῶς περιστρεφομένην. Ἡ τὰ πάντα ἐπισκοτιζουσα ὁμίχλη ἦτο τόσον πυκνὴ, ὥστε δὲν ἰδύνατό τις νὰ διακρίνῃ τὰς οἰκίας. Ὁ κ. δὲ Κυζ ἀφήσας τὸν χαλινόν νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῆς ἵππου ἀνέθηκεν εἰς αὐτὴν τὴν φροντίδα νὰ τὸν καθοδηγήσῃ, ὅπου ἤθελεν εὐαρεστηθῇ αὕτη, καὶ ἤρξατο σκεπτόμενος περὶ τῶν ὑποθέσεών του.

Ἄ! ἐψιθύριζε μεταξύ τῶν ὀδόντων, ὁ κ. δὲ Ῥοχάν φαντάζεται ὅτι δύναται τις οὕτω νὰ μὲ ὑβρίσῃ, ἐμεῖ! τὸν υἱὸν ἀνδρὸς ὅστις δὲν ἐδίστασε νὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ βασιλέως. Μὰ τὸν διάβολον! Θὰ τὸν διδάξω ἐγὼ νὰ φέρεται.

Ἐπειτα ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν μαύρην ἵππον ὁ ἱππότης ἀνέκραξε:

Ποῦ μὲ ὁδηγεῖς, Καπριτσιόζα; πηγαινομεν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Ῥοχάν. Τρέχε, ὠραία μου, εἶνε ἀνάγκη νὰ σπεύσωμεν.

(Συνέχει.)

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Τὴν 4 Δεκεμβρίου ἐγένετο ἡ δεξίωσις ἐν τῇ Γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ τοῦ Λέοντος Σαίη, διαδόχου τοῦ Σανδῶ καὶ τοῦ Ἀμποῦ συγχρόνως. Ἐκ τῶν δημοσιευθέντων δὲ ἐκ τοῦ λόγου, τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησεν ὁ νέος Ἀκαδημαϊκός